

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 0

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Με τον Neo να έχει κλείσει 15 μέρες στη νέα του πατρίδα, βρισκόταν ακόμα στο στάδιο της προσαρμογής. Έστω κι έτσι όμως έπρεπε να φροντίσει κάποια στοιχειώδη πράγματα. Πρώτη του δουλειά ήταν να φτιάξει το σπίτι του και μέσα σε 10 μέρες και δουλεύοντας μέρα-νύχτα είτε ο ίδιος είτε τα συνεργεία, κατάφερε να δημιουργήσει μια αξιοπρεπή κατοικία ώστε να μπορεί να μείνει μέσα σε αυτή πάντα βασισμένη στο δικό του γούστο. Το επόμενο βήμα ήταν να βρει ένα σχολείο να φοιτήσει τον τελευταίο του χρόνο μιας και σε αντίθεση με την πατρίδα του, στην Ιαπωνία θεωρούνταν ακόμα ανήλικος.

Ευτυχώς γι αυτόν δεν του πήρε πολύ καιρό και κατάφερε να βρει αυτό που ήθελε, το μόνο πρόβλημα ήταν ότι βρισκόταν αρκετά μακριά από το σπίτι του και τον ανάγκαζε να κάνει μια σεβαστή απόσταση. Βέβαια αυτό δεν ήταν πρόβλημα για εκείνον μιας και ήταν σε καλή φόρμα και το βάδισμα δεν ήταν κάτι το δύσκολο.

Παρόλα αυτά η ζωή του στο καινούριο του σχολείο δεν ήταν και τόσο ρόδινη όσο περίμενε...Ακόμα επηρεασμένος από το τραγικό συμβάν το οποίο του είχε συμβεί στην πατρίδα, δίσταζε να πλησιάσει και να πιάσει φιλίες με τους συμμαθητές του, η δυσπιστία του προς τους ανθρώπους ήταν ολοφάνερη και δεν εμπιστευόταν κανέναν, αυτό φυσικά δεν τον εμπόδιζε να εφαρμόζει τις αρχές του αλλά η διστακτικότητά του τον εμπόδιζε να πάρει τις αποφάσεις που ήθελε έχοντας πάντα πάνω από το κεφάλι του το φόβο της προδοσίας. Πολλές φορές μάλιστα φαινόταν να είναι και εχθρικός απέναντι σε κάποιους εφαρμόζοντας κάτι σαν φυσική άμυνα μη έχοντας εμπιστοσύνη σε κανέναν. Μια μέρα λοιπόν καθώς καθόταν κάτω από ένα δέντρο στο γρασίδι του σχολείου και διάβαζε, άκουσε μερικές φωνές να έρχονται στα αυτιά του, από το τόνο τους δε φαίνονταν και τόσο χαρούμενες, περισσότερο σπαρακτικές θα μπορούσε κάποιος να τις πει.

«Τι στην ευχή γίνεται εκεί πέρα...» Αναρωτήθηκε τότε και με σταθερά βήματα βάδισε προς την κατεύθυνση απ' όπου ακούγονταν οι φωνές. Αυτό που είδε δεν του άρεσε ιδιαίτερα διότι είδε να εκτυλίσσεται ένας καβγάς μπροστά του με πρωταγωνιστές μια τριάδα αγοριών κι ένα ασυνήθιστα ψηλό κορίτσι με πράσινα μάτια και καστανά μαλλιά πιασμένα από πίσω με λαστιχάκι αφήνοντας μια αλογοουρά μέχρι την πλάτη. Το περίεργο στην υπόθεση δεν ήταν ο καυγάς ο ίδιος αλλά το γεγονός ότι τα τρία αγόρια φαινόταν να είχαν φάει αρκετό ξύλο από πριν. Χωρίς να χάσει λοιπόν καιρό ο Neo έτρεξε προς το μέρος τους και μπήκε μπροστά πιάνοντας το χέρι της πριν αρχίσει ο επόμενος γύρος:

-Σταματήστε!!! Τι το περάσατε;!!! Είπε σε έντονο ύφος προς όλους.

-Εσύ τώρα τι ανακατεύεσαι!!! Τον έκοψε το κορίτσι στο ίδιο έντονο ύφος.

-Ανακατεύομαι γιατί είναι λάθος!!! Τι έγινε με αυτούς τους τρεις;!!!

-Αυτοί εδώ θέλησαν να μου κάνουν τους παληκαράδες κι έτσι πήραν αυτό που τους αξίζει!!!

-Υπάρχουν κι άλλοι τρόποι ξέρεις για να το αντιμετωπίσεις αυτό! Η βία πρέπει να χρησιμοποιείται μόνο σαν εσχάτη λύση!

-Και τι ξέρεις εσύ; ! Τον ειρωνεύτηκε.

-Ξέρω πολλά περισσότερα απ' ότι νομίζεις. Όσο για εσάς τους τρεις εξαφανιστείτε πριν αλλάξω γνώμη και σας κανονίσω μια και καλή!!!

Εκείνοι δεν ήταν σε θέση να πουν και πολλά. Έχοντας ήδη τρομάξει μπροστά στην τεράστια σιλουέτα του Neo, έγιναν καπνός χωρίς να αφήσουν ίχνη αφήνοντάς του μόνους

-Λοιπόν τώρα που το λύσαμε μπορώ να φύγω. Της είπε και γύρισε την πλάτη με σκοπό να φύγει αλλά δεν πρόλαβε. Τα λόγια της του έκοψαν τη φόρα.

-Και τώρα τι πρέπει να γίνει. Πρέπει να σου έχω κάποια υποχρέωση μήπως;;

-Δε ζήτησα κάτι τέτοιο. Θα μπορούσες όμως να πεις τουλάχιστον ένα ευχαριστώ.

-Δε βρίσκω το λόγο!

-Τα καταλαβαίνεις τώρα; Αρχίζω να πιστεύω πως έχουν δίκιο όσοι σου επιτίθενται. Η συμπεριφορά σου αυτό μου δείχνει!

-Τι;!!! Πώς τολμάς;!!! Του είπε θυμωμένα κι επιτέθηκε και σε αυτόν αλλά τώρα δεν ήταν το ίδιο. Πρώτα απ' όλα ο Neo δεν έμπαινε στον κόπο να αντεπιτεθεί, απλά αμυνόταν προσπαθώντας να υπερασπιστεί τον εαυτό του μέχρι που τα λόγια ενός από τους καθηγητές, σταμάτησαν την ένταση:

-Δεν έκλεισε ούτε μήνας κι άρχισες ήδη να προκαλείς φασαρίες;!!! Ακολουθήστε με και οι δυο σας στο γραφείο της διεύθυνσης να τα πούμε ένα χεράκι! Τους διέταξε κι εκείνη μη έχοντας άλλη επιλογή τον ακολούθησαν μπαίνοντας στο γραφείο του διευθυντή.

Ο διευθυντής βρισκόταν στο γραφείο του εκείνη τη στιγμή καθισμένος στην καρέκλα αλλά με την πλάτη γυρισμένη, όταν έκανε στροφή 360 μοιρών και αντίκρισε τους δύο ταραξίες, ξεκίνησε κοιτάζοντας την καστανή κοπέλα:

-Νομίζω πως είχαμε συμφωνήσει σε κάτι δεσποινίς Kino...Όμως βλέπω ότι δεν κρατήσατε το δικό σας κομμάτι της συμφωνίας μας και τώρα με φέρνετε σε πολύ δύσκολη θέση. Είναι η Πέμπτη φορά ποτ' σας πιάνουν να μπλέκεστε σε καβγάδες εντός του σχολείου και δυστυχώς δε μου αφήνετε άλλη επιλογή. Όσο για σένα νεαρέ μου δεν έχεις κλείσει ούτε μήνα κι άρχισε κιόλας να δημιουργείς φασαρίες;

-Δεν είναι έτσι τα πράγματα κύριε διευθυντά! Εγώ απλώς υπερασπίστηκα τον εαυτό μου! Ούτε που προκάλεσα αυτόν τον καβγά, είναι ανήκουστο δηλαδή! Προσπάθησε να δικαιολογηθεί ο Neo.

-Ανήκουστος είναι ο τόνος της φωνής σου μικρέ. Δε μου αφήνετε επιλογή. Θα πρέπει να σας αποβάλω και τους δύο.

-Εντάξει κάντε ότι θέλετε. Εφόσον επιτρέπετε τους εκφοβισμούς δε με νοιάζει ιδιαίτερα. Είπε τότε το κορίτσι χωρίς να τη νοιάζει ιδιαίτερα κι έφυγε μόνη της από τη αίθουσα. Όσο για τον Neo, δοκίμασε να βρει μια συμβιβαστική λύση.

-Ακούστε με λίγο...Όπως είπα και πριν ήμουν σε άμυνα και δεν προκάλεσα εγώ αυτή τη διαμάχη. Αν όλως πρέπει οπωσδήποτε να με διώξετε από το σχολείο, τότε τουλάχιστον βρείτε μου ένα άλλο και για να μην δώσω κακό όνομα, θα αποχωρήσω από μόνος μου.

-Αυτό μου ακούγεται δίκαιο. Θα φροντίσω να σε στείλω στο Λύκειο Juban κι ελπίζω να μην ξανακούσω κάτι για σένα...

-Πολύ καλά. Μπορώ να φύγω τώρα;

-Ναι. Είσαι ελεύθερος. Του έδωσε την άδεια ο διευθυντής κι ο Neo αποχώρησε επίσης.

-Έτσι έφτασα στο σχολείο σας...Κατέληξε ο Neo έχοντας αφηγηθεί στην Usagi την ιστορία του.

-Ήταν πολύ διασκεδαστική ιστορία. Του απάντησε τότε εκείνη γελώντας. Και τελικά τι απέγινε εκείνο το κορίτσι;

-Δεν το ξαναείδα από τότε. Ευτυχώς δηλαδή, αρκετά προβλήματα μου δημιούργησε. Ποιος ξέρει τι φήμη μπορεί α έχω τώρα. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς σκέφτονται μερικοί. Εγώ ήρθα εδώ για να ξαναφτιάξω τη ζωή μου κι όχι να μπλεχτώ σε καινούριους μπελάδες, μου φτάνει ότι πέρασα στη χώρα μου.

-Μη φοβάσαι, όλα θα πάνε καλά. Τώρα που ήρθες εδώ πιστεύω με δε θα σε ενοχλήσει κανείς. Κι αν χρειαστείς κάτι, εγώ είμαι εδώ. Μόνο για μαθήματα ελπίζω να μη με χρειαστείς. Του είπε τότε εκείνη μπουκωμένη στα γέλια με τον ίδιο να ακολουθεί.

-Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι ; Χωρίς παρεξήγηση φυσικά.

-Πες μου

-Εσύ πώς τα πας με τα μαθήματα;

-Εντάξει καλά πάω. Στην πατρίδα μου είχα τελειώσει το σχολείο με πολύ καλούς βαθμούς, δεν έχω βέβαια το δείκτη νοημοσύνης της Ami αλλά κάτι κάνω κι εγώ. Της απάντησε εκείνος. Ωστόσο την κουβέντα τους την έκοψε το κουδούνι για την τελευταία ώρα.

-Ωχ...πάλι κουδούνι...Ευτυχώς είναι τελευταία ώρα αυτή. Άντε να τελειώνουμε.

-Εντάξει. Όμως να ξέρεις ότι φύγω αμέσως μετά. Έχω μερικές τελευταίες λεπτομέρειες να φροντίσω στο σπίτι μου.

-Πολύ καλά. Θα σε δω αύριο! Του είπε η Usagi και ο καθένας πήγε στην τάξη του για την τελευταία ώρα. Όταν τελικά σχόλασαν, ο Νεο έκανε αυτό που είπε κι έφυγε κατευθείαν για το σπίτι. Για καλή του τύχη είχαν έρθει τα έπιπλα του γραφείου του κι ο ίδιος φρόντισε να τα τοποθετήσει στο εσωτερικό του σπιτιού του και για την ακρίβεια στο χώρο που μόλις είχε φτιάξει, στον ένα τοίχο έβαλε τη βιβλιοθήκη και στον άλλο το γραφείο του, όταν τα έπιπλα πήραν θέση, ένα προς ένα τα ράφια της βιβλιοθήκης άρχισαν να γεμίζουν με τα βιβλία και τις σημειώσεις του ενώ στο κέντρο του γραφείου του πήρε θέση ο υπολογιστής του με τη λάμπα να μπαίνει στην αριστερή του άκρη. Έχοντας τελειώσει με τη δουλειά του λοιπόν, πήγε στην κουζίνα κι έφτιαξε ένα μεγάλο sandwich για να ξεγελάσει το στομάχι του κι όταν έφαγε επέστρεψε στο γραφείο του, άνοιξε τον υπολογιστή κι άρχισε να ψάχνει για την εργασία της πληροφορικής την οποία είχε να κάνει τις επόμενες μέρες.

Κι έτσι κύλισε όλη σχεδόν η νύχτα. Ευτυχώς γι αυτόν ξημέρωνε Σάββατο κι έτσι μπορούσε να κοιμηθεί όσο ήθελε για να ξεκουραστεί εφόσον δούλεψε όλη τη νύχτα για να είναι προετοιμασμένος στην εντέλεια. Το Σαββατοκύριακο αποφάσισε να μην κάνει τίποτα ιδιαίτερο παρά να μείνει στο σπίτι και να ξεκουραστεί κι αν του παρουσιαζόταν η σωστή στιγμή να προπονηθεί και λίγο. Γι αυτό το λόγο βγήκε στην αυλή του σπιτιού του και κάθισε στο γρασίδι κοιτάζοντας προς τον ουρανό βυθισμένος στις σκέψεις του.

Σε κάποια στιγμή είδε μια σκιά να του κρύβει τον ήλιο κι όταν γύρισε να δει ποιος ήταν, είδε την μικρή ξανθιά φίλη του να στέκεται από πάνω του:

-Ωχ...Καλώς ήρθες, δε σε περίμενα η αλήθεια είναι. Μπορώ να σε βοηθήσω σε κάτι; Τη ρώτησε κάπως αμήχανα.

-Όχι μη φοβάσαι όλα είναι εντάξει. Απλά πέρασα να σε δω λιγάκι και να σου φέρω λίγο φαγητό. Είναι κοκκινιστό με ρύζι δεν ξέρω αν το τρως...

-Σε ευχαριστώ πολύ που με σκέφτηκες. Είναι από τα αγαπημένα μου. Της είπε τότε εκείνος και πήγε μέσα να φέρει πιάτα και μαχαιροπήρουνα για να φάνε μαζί. Κατά τη διάρκεια του γεύματος, τη ρώτησε:

-Εσείς πώς τα πάτε; Έχετε προβλήματα με τους εχθρούς σας;

-Για την ώρα κάθονται φρόνιμα...Δεν έχουμε δεχτεί επίθεση εδώ και μερικές μέρες.

-Πώς είναι η Ami και η Rei;

-Μια χαρά είναι και οι δύο. Απλά αναρωτιούνται γιατί δεν έρχεσαι μαζί μας όταν είμαστε όλες μαζί. Δε νομίζω να συνέβη τίποτε άσχημο ε;

-Όχι μη φοβάσαι...Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Απλά είμαι φορτωμένος τελευταία...Την Παρασκευή έπρεπε να φτιάξω το δωμάτιό μου μιας και ήρθαν τα έπιπλα και μετά είχα να δουλέψω πάνω σε μια εργασία. Όλη τη νύχτα μου πήρε, σε σημείο που κοιμήθηκα πάνω στο γραφείο μου...

-Απίστευτο αυτό. Όλη τη νύχτα διάβαζες;

-Εφιαλτικό ε; Την πείραξε εκείνος γελώντας.

-Ανατρίχιασα με τη σκέψη και μόνο. Του απάντησε στο ίδιο ύφος.

-Τι να κάνω...Είναι ένας τρόπος για να το σκάω από τα προβλήματά μου. Ξέρεις ότι θα προτιμούσα να σας βοηθήσω στην αποστολή σας αλλά δεν είμαι ακόμα έτοιμος...Έχω πολλά ερωτήματα αναπάντητα...Δεν ξέρω καλά-καλά ποιος είμαι....Δε θυμάσαι όταν ξύπνησαν οι δυνάμεις μου για πρώτη φορά;

-Φυσικά και το θυμάμαι. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι είσαι τόσο δυνατός.

-Αυτό δεν αποδεικνύει τίποτα όμως...Έχω πολλά να μάθω ακόμα και μέχρι να γίνει αυτό δεν είμαι σε θέση να σας βοηθήσω. Θα το κάνω μόνο αν η κατάσταση φτάσει σε κρίσιμο σημείο.

-Το καταλαβαίνω. Σου ξαναλέω πάντως ότι αν χρειαστείς κάτι να μας το πεις αμέσως εντάξει;

-Εντάξει. Επί τη ευκαιρία το φαγητό σου ήταν πολύ ωραίο. Δώσε στη μαμά σου τα συγχαρητήριά μου.

-Βέβαια. Θα χαρεί πολύ όταν το μάθει. Του απάντησε χαμογελώντας.

Έτσι κύλισε όλη η Κυριακή με τον ήρωά μας να έχει βρει μια καλή παρέα αλλά ο χρόνος δυστυχώς δε γύριζε πίσω κι ο ίδιος έπρεπε να κοιμηθεί γιατί αύριο έπρεπε να ξυπνήσει νωρίς το πρωί.

Έτσι έπεσε για ύπνο μη γνωρίζοντας ότι η μοίρα είχε άλλα σχέδια γι αυτόν....

Είχε γνωστοποιηθεί ότι το ψηλό κορίτσι με τα πράσινα μάτια είχε έρθει με μεταγραφή στο σχολείο Juban, εκεί που πήγαινε και ο Neo δηλαδή. Φυσικά αυτός δεν είχε την παραμικρή ιδέα κι έτσι δε γνώριζε τι θα γινόταν στη συνέχεια. Όσο για την Usagi, μερικά πράγματα δεν αλλάζουν ποτέ. Με τον καιρό να είναι βροχερός, πήγαινε κι αυτή με το πάσο της στο σχολείο αλλά ήταν τόσο χαλαρή που δεν πρόσεξε ότι είχε μπει στο δρόμο και το αυτοκίνητο που περούσε εκείνη τη στιγμή θα την είχε σκοτώσει αν δεν έμπαινε στη μέση το κορίτσι αυτό και τη γλύτωνε από τα χειρότερα.

Αμέσως παρατήρησε τα σκουλαρίκια της καθώς στεκόταν πάλι όρθια στο έδαφος και πώς να μην το έκανε... Το σχήμα του τριαντάφυλλου ήταν ιδιαίτερα όμορφο και τράβηξε αμέσως την προσοχή της.

-Να προσέχεις λίγο περισσότερο... Αρκέστηκε να της πει πριν φύγει

-Εντάξει... Απάντησε και η Usagi εμφανώς μπερδεμένη καθώς είχε κολλήσει όχι μόνο στα όμορφα σκουλαρίκια της αλλά και στο ευωδιαστό άρωμά της. Τελικά όμως συνηλθε κι έφτασε κάποτε.

Στο μεταξύ στην απέναντι σκοτεινή πλευρά, το Σκοτεινό Βασίλειο σχεδίαζε την επόμενη κίνησή του μετά από μια σειρά αποτυχημένων προσπαθειών να βρουν και να πάρουν τον Ασημένιο Κρύσταλλο για τον εαυτό τους. Αυτές οι συνεχείς αποτυχίες είχαν φέρει τη Βασίλισσα Beryl σε απόγνωση:

-Καταραμένες Πολεμίστριες Sailor...!!! Όχι μόνο αποτύχαμε να βρούμε τον Ιερό Ασημένιο Κρύσταλλο, αλλά ούτε καταφέραμε να συγκεντρώσουμε αρκετή ενέργεια για το Μεγάλο μας Ηγέτη!

-Βασίλισσά μου, επέτρεψέ μου να επανορθώσω... Της ζήτησε τότε ο Nephrite, ένας από τους τέσσερις μεγάλους πολεμιστές της.

-Έχεις κάποιο σχέδιο στο μυαλό σου;

-Μάλιστα... Θα εκμεταλλευτώ τη μεγαλύτερη αδυναμία των ανθρώπων. Τα ανθρώπινα όντα έχουν τη συχνή τάση να ερωτεύονται κι έτσι θα μαζέψω ενέργεια πολύ εύκολα...

Αυτό ήταν το ύπουλο σχέδιό του και το έβαλε αμέσως σε εφαρμογή. Κι ενώ η παγίδα τους σπινόταν, στο διάλειμμα μιλούσε με τις φίλες της σχετικά μ το γάμο. Η ξαδέρφη μιας από τις κολλητές της παντρευόταν τον Ιούνιο κι έτσι η κουβέντα ήρθε στην επιφάνεια. Ωστόσο σε κάποια φάση καθώς έκανε ένα βήμα πίσω, έπεσε πάλι πάνω στην πρασινομάτα η οποία της είπε:

-Πρόσεχε πού πηγαίνεις λίγο...

Η φωνή και η εμφάνισή της ήταν αρκετά για να θυμηθεί ποια ήταν με τις άλλες να την κοιτούν με θαυμασμό. Κι όταν ένας από τους δασκάλους τη ρώτησε γιατί δε φορούσε τη δική τους σχολική στολή, εκείνη του απάντησε ότι δεν είχαν στο δικό της μέγεθος. Λίγα λεπτά αργότερα ένας άλλος συμμαθητής της, την πληροφόρησε ότι το κορίτσι αυτό είχε αφύσικα μεγάλη σωματική δύναμη και ότι την είχαν αποβάλει από το προηγούμενο σχολείο εξαιτίας ενός καβγά.

-Ναι φάνηκε λίγο τρομακτική... Σχολίασε μια από τις φίλες της.

«Αναρωτιέμαι αν είναι αλήθεια όλα αυτά...» Σκέφτηκε η Usagi και με το δικό της μοναδικό τρόπο θα φρόντιζε να το εξετάσει.

Με το κουδούνι να χτυπάει ξανά στο επόμενο διάλειμμα, αποφάσισε να φάει το μεσημεριανό της καθισμένη στο θρανίο της, εκείνη τη στιγμή ακριβώς τρία κορίτσια που στέκονταν δίπλα της απομακρύνθηκαν όπως-όπως μόλις έστρεψε το βλέμμα της προς αυτά.

-Ναι... Καλά... Αρκέστηκε να πει στον εαυτό της και σηκώθηκε ακούγοντας τους όλους να σχολιάζουν τη μεγάλη της δύναμη και να τρομοκρατούνται ταυτόχρονα.

Από την άλλη η Usagi βρισκόταν στη δική της φάση, γεμάτη χαρά είχε βγει από το κτίριο κι έψαχνε κι αυτή να βρει ένα μέρος να καθίσει να φάει μέχρι που τελικά την είδε να κάθεται σε ένα παγκάκι, αμέσως κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο και την παρακολουθούσε:

-Αυτό το κορίτσι είναι... Τι ωραίο κουτάκι φαγητού που έχει... Είπε στον εαυτό της γεμάτη χαρά. Χωρίς να χάσει χρόνο κινήθηκε με πολλή προφύλαξη από πίσω της χωρίς να την πάρει κάποιος είδηση και όταν άνοιξε το κουτί, πετάχτηκε πάνω ακόμα πιο χαρούμενη από πριν για να τις κόψει τη φόρα ένα μπαλάκι του Μπέιζμπολ που ερχόταν απειλητικά προς το μέρος τους. Για καλή της τύχη η καστανή το έπιασε στον αέρα κι όταν της φώναξαν να τους το πετάξει πίσω, αυτό ακριβώς έκανε αναγκάζοντάς τους να ψάχνουν να το βρουν.

-Σε ευχαριστώ! Της είπε τότε η Usagi.
-Α...Εσύ είσαι από το πρωί. Της απάντησε έχοντας θυμηθεί αλλά δεν είπε κάτι άλλο καθώς ήταν έτοιμη να φάει, δεν πρόσεξε όμως ότι η ξανθούλα ήταν ακόμα εκεί και της είπε αμήχανα:
-Εεε...Αυτό εδώ φαίνεται πολύ νόστιμο! Προσπάθησε να πει ξεκινώντας την κουβέντα.
-Ναι...Μάλλον...Θα ήθελες λίγο; Της πρότεινε και τότε εκείνη με ένα επιτόπιο άλμα βρέθηκε να κάθεται δίπλα της.
-Αλήθεια μπορώ...; Αν και δε θα έπρεπε...Δεν τρώω και πολύ εγώ... Προσπάθησε να πει αλλά άδικος κόπος, το είχε ήδη πάρει κι όταν άρχισε να το γεύεται είπε κατενθουσιασμένη:
-Είναι ακόμα πιο νόστιμο απ' ότι φαίνεται!!!
-Ξέρεις είναι εύκολο να το φτιάξεις.
-Σοβαρά;!!! Εσύ τα έφτιαξες όλα αυτά;!!! Τη ρώτησε κατάπληκτη. Και το κουτάκι που τα βάζεις είναι πολύ χαριτωμένο! Από πού το πήρες;
-Το βρήκα στο παλίο μου σπίτι και τα υπόλοιπα τα έκανα μόνη μου.
-Απίθανο!
-Δεν είναι τίποτα.
-Επίσης τα τριανταφυλλένια σκουλαρίκια σου είναι πολύ όμορφα!
-Ε...Ευχαριστώ...
Έτσι όπως βρίσκονταν η μία κοντά στην άλλη, ένα όραμα πέρασε μπροστά από την καστανή, κάτι σαν ένα μεγάλο παλάτι.
«Τι ήταν αυτό...» Σκέφτηκε μη μπορώντας να το εξηγήσει.
-Αν ήξερα να μαγειρεύω σαν κι εσένα, η μαμά μου σίγουρα θα είχε τρελαθεί!
-Ναι...Μόλις ήρθα εδώ μόνη μου. Μπορείς να μου πεις περισσότερα γι αυτό το μέρος; Βλέπεις όλοι εδώ πέρα με φοβούνται και δε μου μιλάνε.
-Μα πώς γίνεται να φοβούνται ένα τόσο χαριτωμένο κορίτσι σαν εσένα; Χαμένα θα πρέπει να τα έχουν. Ρώτησέ με ότι θέλεις γι αυτό το μέρος.Θα σε βοηθήσω σε όλα, εκτός από τα μαθήματα Την πρότρεψε η Usagi κι αυτή κατάφερε να χαμογελάσει ύστερα από κάμποσο καιρό.
-Λοιπόν για να δούμε...Θα ήθελα να βρω ένα φτηνό σούπερ μάρκετ, ένα πολυκατάστημα κι ένα μαγαζί με ηλεκτρονικά.
-Με ηλεκτρονικά είπες! Αναφώνησε ενθουσιασμένη η Usagi και μετά το σχολείο την πήγε αμέσως εκεί όπου άρχισε να παίζει δείχνοντας πολύ καλά στοιχεία.
-Είσαι πολύ καλή! Παρατήρησε τότε όσο την έβλεπε να παίζει
-Είναι ακριβώς όπως και οι μάχες στην πραγματικότητα. Τραβάς όσο πιο κοντά γίνεται τον εχθρό σου, τον πιάνεις απροετοίμαστο και τον αποτελειώνεις με μια τελική επίθεση!
Εκείνη τη στιγμή έμπαινε η Ami μέσα και προχώρησε προς το μέρος τους:
-Είσαι εδώ Usagi.
-Α γεια Ami. Κοίτα. Αυτό το κορίτσι ήρθε σήμερα στο σχολείο μας.
-Είμαι η Makoto Kino.
-Εγώ είμαι η Ami Mizuno. Χαίρομαι που σε γνωρίζω.
-Κι εγώ. Απάντησε η Makoto όσο ακόμα έπαιζε.
-Τι θα έλεγες αν σε φώναζα Mako; Δε σε πειράζει ε; Πρότεινε η Usagi.
-Δεν με έχουν ξαναπει ποτέ έτσι...
«Είσαι πραγματικά απίθανη...Καταφέρνεις να κάνεις φίλους πολύ εύκολα» Σκεφτόταν η Ami θαυμάζοντας την ικανότητα αυτή.
Έχοντας τελειώσει με αυτό, πήγαν και οι τρεις μαζί στο κατάστημα με τα νυφικά το οποίο είχαν αναφέρει το πρωί στο σχολείο με την Ami να φέρνει στο φως μια φήμη που είχε ακουστεί εκείνη τη μέρα για περίεργες εξαφανίσεις. Αυτό φυσικά λίγο ενδιέφερε τη Mako η οποία χάζευε ένα ακριβό νυφικό φόρεμα και είχε θαμπωθεί από την ομορφιά του. Τότε η Usagi έτρεξε προς το μέρος της και της έκανε το πιο ωραίο κομπλιμέντο μέχρι τώρα:
-Θα είσαι τόσο όμορφη σε αυτό το φόρεμα.
-Ναι. Είναι ότι πρέπει για μια ψηλή γυναίκα. Συμπλήρωσε και η Ami.
-Αλήθεια το νομίζετε; Είπε εκείνη
-Κι εγώ θέλω να βάλω ένα τέτοιο φόρεμα όταν παντρευτώ! Πήρε το λόγο η Usagi σε πολύ εύθυμο τόνο. Εσύ Mako;

-Εγώ...Εγώ θα έβαζα κάτι που θα άρεσε και στον σύζυγό μου. Απάντησε παίζοντας αμήχανα με τα μαλλιά της

-Τι γλυκιά που είσαι...Είσαι πραγματικό κορίτσι!!! Της είπε τότε ξανά η Usagi.

Στο μεταξύ δίπλα τους είχε φουντώσει μια άλλη συζήτηση σχετικά με τη νύφη-φάντασμα. Οι δυο γυναίκες που μιλούσαν γι αυτό, ισχυρίζονταν ότι βγαίνει έξω τις νύχτες και αποπλανούσε όποιον άντρα έβρισκε μπροστά της. Η ιστορία αυτή τις έβαλε σε σκέψεις αλλά τις άφησαν στην άκρη για λίγο και με τον ήλιο να δύει σχεδόν, πήγαν οι τρεις τους στο ναό να δουν την Reī που εκείνη τη στιγμή τάζε τα πουλιά του ναού. Όταν της είπαν την ιστορία εκείνη απάντησε:

-Δεν μπορεί να ισχύει. Δεν υπάρχουν φαντάσματα. Άλλωστε ποιος θα μπορούσε να την πατήσει από κάτι τέτοιο...;

-Ακούγεται πολύπλοκο αυτό...Τέλος πάντων πρέπει να πάω σπίτι κορίτσια. Τις διέκοψε η Mako και αποχώρησε αθόρυβα.

Τελικά όμως αυτή η φήμη ίσως τελικά να μην ήταν τόσο φανταστική. Τα τρία κορίτσια πήραν την απόφαση να ερευνήσουν την υπόθεση...

Καθώς ή έρευνά τους προχωρούσε με αργούς ρυθμούς, η Usagi έκρινε ότι έπρεπε να το πει και στον Νεο κι έτσι στο μεγάλο διάλειμμα ο ίδιος πήγε να τη βρει πρώτος εφόσον οι φήμες αυτές έφτασαν και σε εκείνον:

-Εδώ είσαι...; Έφαγα όλο το σχολείο για να σε βρω...Γιατί δεν κάθεσαι σε ένα μέρος...; Τη ρώτησε με κάπως κουρασμένο τόνο στη φωνή του.

-Ωχ...Συγγνώμη με έσπαχνες; Είχα παρέα. Του απάντησε εκείνη αμήχανα ξύνοντας ελαφρά το κεφάλι της.

-Άκουσα κάτι φήμες τελευταία ξέρεις. Για να νύφη-φάντασμα. Είναι αλήθεια;

-Ελπίζω πως όχι...Αλλά δυστυχώς τις άκουσα κι εγώ.

-Γιατί έχω την εντύπωση πως όλο αυτό είναι ένα σαχλό creepy pasta; Άλλωστε ξέρω πως η Ιαπωνία είναι γνωστή για τις ιστορίες τρόμου. Είπε τότε εκείνος γελώντας.

-Creepy pasta είπες; Τι είναι αυτό; Δεν ξέρω γιατί αλλά μου ακούστηκε πολύ νόστιμο. Του είπε γλείφοντας τα χείλη της η Usagi.

-Οντως ακούγεται σαν γλυκό αλλά μόνο γλυκό δεν είναι μικρούλι μου. Creepy pasta ονομάζεται μια ιστορία που έχει βάσιμες υποψίες να μην είναι πραγματική και σκοπός της είναι να τρομάξει τον κόσμο.

-Μάλιστα...Εμένα μού άνοιξε την όρεξη για μια μακαρονάδα πάντως. Του απάντησε στο ίδιο ύφος.

-Η αλήθεια είναι ότι κι εγώ έχω μια λιγούρα...Θέλεις μετά το σχολείο να πάμε να τσιμπήσουμε τίποτα;

-Εξαιρετική ιδέα! Δε σε πειράζει να φέρω και μια φίλη μου έτσι;

-Γιατί να με πειράζει; Ακόμα καλύτερα θα έλεγα, καινούρια είναι;

-Ναι. Δε νομίζω να τη ξέρεις βέβαια. Πάμε στην ίδια τάξη και δεν έχει καιρό που ήρθε. Του απάντησε χαρούμενη.

-Φέρε την τότε, μια καινούρια γνωριμία πάντα δημιουργεί μια ψυχική ευεξία.

-Σωστά.

-Το κλείσαμε λοιπόν, όταν σχολάσεις να πάμε κάπου. Τώρα όμως πρέπει να τρέξω γιατί με ζητάει ο πρόεδρος της τάξης.

-Πολύ ωραία, θα σε δω αργότερα. Του είπε λοιπόν κι εκείνος έφυγε σφαίρα. Μερικές ώρες μετά όπως είχε υποσχεθεί, την περίμενε στην είσοδο του σχολείου έχοντας φτάσει πρώτος, η Usagi τον είδε και τον χαιρέτησε από μακριά με εκείνον να ανταποδίδει, αλλά η Makoto δεν προχώρησε περισσότερο και κόλλησε στη θέση της μένοντας πίσω..

-Τελικά μόνη σου ήρθες; Τη ρώτησε τότε ο Νεο μη έχοντας δει ακόμα ποια ήταν μαζί της.

-Όχι! Mako! Γιατί κόλλησες εκεί; Τη ρώτησε η Usagi μη καταλαβαίνοντας τι γινόταν τη στιγμή εκείνη. Τότε ο Νέο αποφάσισε να προσχωρήσει εκείνος προς το μέρος τους γυρίζοντας πίσω αλλά το θέαμα που αντίκρισε του έκοψε τη φωνή. Όταν τελικά συνήλθε κατάφερε να πει:

-Όχι...!!! ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ!!!

-Αυτό κανονικά εγώ έπρεπε να το πω!!! Τι στην ευχή...!!! Με παίρνεις κι από πίσω τώρα;!!! Τον ρώτησε σε άκρως έντονο ύφος με τα αίματα να ανάβουν για άλλη μια φορά.

-Με δουλεύεις τώρα;!!! Εγώ είμαι πολύ καιρό εδώ πέρα!!! Μάλλον εσύ με πήρες από πίσω!!!

-Σου μοιάζω να έχω όρεξη γι αυτό;!!! Ήδη μου προκάλεσες αρκετά προβλήματα!

-Δεν το πιστεύω αυτό που ακούω!!! Έχεις μεγάλο θράσος!!! Τολμάς ΕΣΥ να μιλάς για μπελάδες;!!! Εσύ που στάθηκες αιτία να με διώξουν μόλις μετά από ένα μήνα;!!! Εσύ που μου επιτέθηκες;!!! Δηλαδή τι περίμενες; Να μην υπερασπιστώ τον εαυτό μου;!!! Δεν είχα σκοπό να τα βάλω μαζί σου ξέρεις!!! Γι αυτούς τους βλάκες ήρθα και μόλις με είδαν έγιναν καπνός!!! Αλλά εσύ με ταίριασες καλά λες και ήμουν σαν αυτούς!!! Γι αυτό δεν έκανα τίποτα αλλά και μόνο που ήμουν μέσα ήταν αρκετό για να με στείλουν!!!

-Ναι φυσικά...! Ο κύριος χώνω τη μύτη μου σε ξένες υποθέσεις! Μόνος σου μπλέχτηκες στις δικές μου υποθέσεις ξέρεις και τώρα μου παριστάνεις το θύμα;! Και δε θυμάμαι να διώξανε εσένα! Εγώ την πλήρωσα ενώ εσύ βολεύτηκες αμέσως-αμέσως!

-Αν ο διευθυντής δε δεχόταν την πρόταση μου, θα είχα κι εγώ την ίδια τύχη! Για πες μου όμως κι εσύ. Έτσι λύνεις όλα σου τα προβλήματα; Με τη βία; Αλλά τι ρωτάω...Δεν το είδα; Η πρώτη εντύπωση είναι αυτή που μένει! Όσο για τις «υποθέσεις» σου, δεν είναι η κατάλληλη στιγμή. Λυπάμαι Usagi αλλά δε θα μπορέσω να έρθω μαζί σου σήμερα...Για έναν περιεργο λόγο έχασα τελείως την όρεξή μου κι αν μείνω λίγο ακόμα φοβάμαι πως δε θα εξελιχθεί ομαλά η μέρα...

-Για αρχή πρόσεχε πώς μου μιλάς! Δεν έχω καμία διάθεση να μπω σε μπελάδες επειδή εσύ είσαι ξεροκέφαλος! Και για να τελειώνουμε με αυτό, δεν έχεις ιδέα τι πραγματικά έγινε και τι με οδήγησε να το κάνω με αυτόν τον τρόπο! Απλά έκρινες κι εσύ από το αποτέλεσμα! Συγγνώμη Usagi...Θα πάμε για μεσημεριανό αύριο. Της είπε προχωρώντας μπροστά μόνη της. Όσο για την ξανθούλα είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό μετά απ' ότι είδε και άκουσε: «Τι στο καλό έγινε εδώ πέρα...; Γνωρίζονταν από πριν οι δυο τους...; Ευλκρινά δεν καταλαβαίνω τίποτα...Κι από πού γνωρίζονται...; Έχει γούστο...Δεν μπορώ να το πιστέψω...!!! Πρέπει να τους μιλήσω Δεν είναι σωστό αυτό...Θα αρχίσω με τη Mako που είναι πιο ψύχραιμη, τις επικίνδυνες αποστολές θα τις αφήσουμε για το τέλος».

Όσο για το φίλο μας, ακόμα δεν μπορούσε να αντιληφθεί αυτά που άκουσε, με την οργή να θεριεύει μέσα του πήγε κι αυτός στο σπίτι του μέσα στα νεύρα και μονολογώντας: «Θα υποφέρεις γι αυτό...Στο υπόσχομαι ότι θα μετανιώσεις γι αυτά σου τα λόγια λέξη-λέξη...!!!»

Έχοντας φτάσει στο σπίτι του μπήκε μέσα κι έκλεισε με θόρυβο την πόρτα πίσω του κι έπειτα πέταξε την τσάντα του στον καναπέ για να καθίσει στη συνέχεια σε αυτόν ακόμα εκνευρισμένος αλλά χωρίς να έχει πρόθεση να αφήσει αυτήν την οργή να ξεχειλίζει. Μερικές ώρες μετά του είχε περάσει ο θυμός αλλά καθώς σκεφτόταν, το όλο σκηνικό είχε αρχίσει να του θυμίζει το παρελθόν του:

«Έτσι λοιπόν ε; Η δική μου γνώμη δε μετράει...!!! Μόνο οι άλλοι να μείνουν ευχαριστημένοι!!! Αν εγώ πω ή κάνω κάτι τότε έρχεται η καταστροφή έτσι;!!! Ακριβώς όπως τότε...!!! Εγώ εξαπατήθηκα κι εγώ την πλήρωσα πάλι!!! Και τώρα το ίδιο!!! ΑΝ έχετε σκοπό να παρεξηγείτε για πάντα τις προθέσεις μου τότε εσείς έχετε το πρόβλημα κι έχω δίκιο για όλους σας...!!! Αρκετά εκμεταλλευτήκατε το χαρακτήρα μου μέχρι τώρα! Αυτή τη φορά δε θα κάνω πίσω...!!» Σκεφτόταν ξανά και ξανά, το μυαλό του είχε θολώσει τελείως αλλά προσπαθούσε να συγκρατηθεί και να αποφύγει τα όποια ξεσπάσματα, αυτές οι προσβολές για εκείνον ήταν ότι πιο σκληρό μπορούσε να του συμβεί και δεν ήταν διατεθειμένος να τις αφήσει ατιμώρητες...

Κι όσο εκείνος έβραζε στο ζουμί του, η Usagi έβαλε σε εφαρμογή το σχέδιό της, για αρχή επισκέφθηκε τη Mako και κατάφερε να την πείσει να κάνουν ακόμα μία προσπάθεια. Το μεγάλο στοίχημα όμως ερχόταν τώρα και καθώς κατευθυνόταν στο σπίτι του Neo, δεν ήταν σίγουρη για το τι θα συναντούσε:

-Ας ελπίσω ότι θα τα καταφέρω. Νιώθω σαν να πηγαίνω σε αποστολή αυτοκτονίας. Αν είναι ακόμα θυμωμένος...; Δεν μπορώ να πάρω θέση σε αυτήν την ιστορία γιατί και οι δύο έχουν το δίκιο τους...Θα προσπαθήσω με άλλο τρόπο να τον πείσω αν και το βλέπω πάρα πολύ δύσκολο...

Φτάνοντας τελικά στο σπίτι του, χτύπησε το κουδούνι με την ίδια να τρέμει ολόκληρη, μερικά δευτερόλεπτα ο Νεο άνοιξε την πόρτα και την υποδέχτηκε συνοδεύοντάς την στο σαλόνι

-Κάθισε. Τι μπορώ να κάνω για σένα; Τη ρώτησε αρχίζοντας πρώτος την κουβέντα.

-Να...ξέρεις...εγώ....Προσπάθησε να του πει αλλά η δυσκολία στο να μιλήσει ήταν παραπάνω από προφανής.

-Τι σου συμβαίνει; Εσύ τρέμεις ολόκληρη! Παρατήρησε εκείνος.

-Δεν...Δεν ξέρω πώς να αρχίσω...Του απάντησε.

-Μπες κατευθείαν στο θέμα. Την πρότρεψε εκείνος.

-Αφού το λες εσύ...Να ήθελα να σου μιλήσω για χτες...

Αρχικά πετάχτηκαν κόκκινες αστραπές από τα μάτια του ακούγοντας πάλι για το περιστατικό αυτό αλλά προσπάθησε να κρατηθεί στο ύψος του και της είπε:

-Σε ακούω...

-Θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη για χτες...Βλέπεις δεν το ήξερα ότι γνωρίζασταν ήδη, πόσο μάλλον ότι είχατε τέτοιο παρελθόν...

-Δε φταις εσύ, όπως είπες δεν ήξερες. Όμως τα άκουσες όλα! Δεν έχεις να πεις κάτι;

-Ναι τα άκουσα όλα. Όμως σε παρακαλώ άκουσέ με κι εσύ. Ξέρω πως οι προθέσεις σου είναι καλές. Δεν ξέχασα ότι μου είπες μέχρι τώρα, είχες κι εσύ άσχημο παρελθόν αλλά μην αφήνεις αυτό το παρελθόν να θολώνει τον τρόπο που σκέφτεσαι. Μπορώ να το δω ότι δεν είσαι αυτός που φαίνεσαι.

-Όχι δεν είμαι! Και κυρίως δεν είμαι ξεροκέφαλος! Εγωιστής και πεισματάρης ναι, δεν το αρνούμαι, αλλά ξεροκέφαλος όχι! Αν δεν ήμουν εγωιστής δε θα βρισκόμουν εδώ τώρα! Αν δεν είχα αξιοπρέπεια κι εγωισμό δεν θα ξέκοβα από τους πάντες ώστε να ξαναδοκιμάσω! Κι αν δεν ήμουν πεισματάρης δε θα ξανάρχιζα τη ζωή μου από το μηδέν σε μια ξένη χώρα όπου δεν γνωρίζω κανέναν! Θα μπορούσα να διαλέξω τον εύκολο δρόμο, τν εύκολη λύση, να κάνω απλά ότι δε βλέπω τι γίνεται γύρω μου και να βάλω την ουρά στα σκέλια επιστρέφοντας ταπεινωμένος στη φυτεία αλλά δεν είμαι από αυτούς! Γι αυτό βρίσκομαι εδώ! Γι αυτό θα αρχίσω ξανά τη ζωή μου και γι αυτό όταν έρθει η ώρα μου θα πολεμήσω κι εγώ για να προστατέψω τη γη!!!

-Σε καταλαβαίνω. Ποτέ δε σε κατηγορήσα γι αυτό. Πώς θα μπορούσα; Ούτε τη δυσπιστία σου προς τους ανθρώπους είμαι σε θέση να κρίνω, οποιοσδήποτε στη θέση σου θα αντιδρούσε έτσι, θυμάμαι ότι μου είπες πως σκοπός σου ήταν να σταματήσεις μια ανούσια διαμάχη τότε αλλά αρχίζω να πιστεύω ότι το έκανες με λάθος τρόπο κι έτσι σαν αποτέλεσμα οι καλές σου προθέσεις παρεξηγήθηκαν πάλι...Ξέρω πως έχεις μεγάλη καρδιά αλλά σε παρακαλώ μην παρασύρεσαι με αυτόν τον τρόπο. Και οι δυο έχετε το δικίο σας αλλά τέτοιες συμπεριφορές δεν είναι ωραίες. Επειδή δεν ήξερες τι είχε παιχτεί προηγουμένως πιθανόν να έχεις χάσει το δικίο σου στη συνέχεια, δεν μπορούμε να ξέρουμε τι τν ώθησε να το κάνει όπως επίσης δεν μπορούμε να ξέρουμε τι μπορεί να την απασχολούσε τότε και να την στενοχωρούσε.

-Το ότι η διαμάχη αυτή ήταν ανούσια όπως και η άσκοπη χρήση βίας είναι κάτι που με αφορά όταν είμαι μάρτυρας. Τα αίτια λίγο με απασχολούν.

-Ναι έχεις δικίο σε αυτό αλλά κάποιες φορές πρέπει να κοιτάξουμε λίγο πιο βαθιά...Εγώ από την πλευρά μου θα σου πρότεινα να ξαναδοκιμάσεις και να την μάθεις καλύτερα, τώρα είσαι θυμωμένος με ότι έγινε αλλά ξέρω πολύ καλά πως έχεις στεναχωρηθεί κιόλας. Αν μαλακώσεις και εσύ πιστεύω ότι όλα θα φτιάξουν σιγά-σιγά. Έχετε και οι δυο άσχημα βιώματα αλλά μην τα αφήσετε να σας πάρουν από κάτω, εκμεταλλευτείτε τη ευκαιρία και δε θα το μετανιώσετε.

Τα λόγια της τον έβαλαν σε σκέψεις κι έμεινε σιωπηλός για λίγα λεπτά. Όσο εκείνος δε μιλούσε, η Usagi τον κοίταζε στα μάτια με το γνωστό γλυκό της ύφος περιμένοντας την απάντησή του.

-Εντάξει! Θα της δώσω μια δεύτερη ευκαιρία και θα ξαναδοκιμάσουμε! Αλλά αυτή η φορά να ξέρεις θα είναι η τελευταία! Γνωρίζεις πολύ καλά πως επειδή είμαι καλός δε σημαίνει ότι είμαι και χαζός! Αν μισώ κάτι είναι αυτούς που προσπαθούν με εκμεταλλευτούν και δε με σέβονται!

-Το γνωρίζω πολύ καλά. Δεν είμαι από αυτά τα άτομα που πιστεύουν ότι οι καλοί άνθρωποι είναι χαζοί μην ανησυχείς! Του είπε έχοντας στο πρόσωπό της μια έκφραση μεγάλης νίκης

-Λοιπόν; Τι γίνεται τώρα; Τη ρώτησε.

-Τώρα έχω κανονίσει να συναντηθείτε σε τρεις μέρες το απόγευμα στο πάρκο, εγώ θα αργήσω επίτηδες ώστε να έχετε το χρόνο να μιλήσετε και να πείτε ότι θέλετε ο ένας στον άλλο. Μη σκοτωθείτε όμως πάλι εντάξει; Του είπε γελώντας.

-Έχεις το λόγο μου. Της απάντησε εκείνος.

-Σίγουρα έτσι;

-Η Κόκκινη Αστραπή δε λέει ποτέ ψέματα. Τη διαβεβαίωσε και τότε εκείνη αποχώρησε πανευτυχής για το κατόρθωμά της.

Με τις τρεις μέρες να περνούν γρήγορα, ο Neo τηρώντας την υπόσχεσή του πήγε πρώτος στο πάρκο όπου είχε κανονίσει η Usagi να γίνει η απόπειρα επανασύνδεσης. Βυθισμένος ως συνήθως στις σκέψεις του, δε χρειάστηκε να περιμένει πολύ διότι η Makoto εμφανίστηκε μερικά λεπτά αργότερα, πριν όμως από αυτό ήταν κι εκείνη ιδιαίτερα επιφυλακτική:

«Ελπίζω να μας βγει σε καλό αυτή τη φορά Usagi...» Είπε στον εαυτό της κι αφού πήρε μια βαθιά ανάσα είπε:

-Καλησπέρα...

-Καλώς όρισε. Της απάντησε αυτός μα ήταν εμφανές ότι βρισκόταν σε άλλη διάσταση ακόμα.

-Μήπως διακόπτω τίποτα; Τον ρώτησε.

-Όχι...Απλά περίμενα να έρθετε μαζί...Της απάντησε με το ύφος του να προδίδει ότι πραγματικά κάτι είχε αλλάξει πάνω του.

-Να δούμε...Μόνη μου ήρθα όμως. Η Usagi μάλλον δε θα έρθει. Είτε αναστενάζοντας.

Τότε ο Neo σηκώθηκε όρθιος και πήρε το λόγο:

-Πιστεύω ότι πρέπει να κάνουμε ακόμα μια προσπάθεια, γι αυτό ας ξεκινήσουμε από τα βασικά...Είμαι ο Neo...Της είπε δίνοντας το χέρι του.

-Κοίτα να δεις που τραγόμασταν και δεν ξέραμε με ποιον! Εγώ είμαι η Makoto. Του απάντησε δίνοντας κι αυτή το χέρι και γελώντας λιγάκι.

Εκείνος της έσφιξε το χέρι κοιτάζοντάς την στα μάτια αλλά εντελώς ξαφνικά ένα όραμα πετάχτηκε μπροστά του με τον ίδιο να νιώθει ένα δυνατό μούδιασμα σε όλο του το σώμα.

«Τι ήταν αυτό...Τι ήταν αυτή η οπτασία που είδα...» Είπε στον εαυτό του αδυνατώντας να καταλάβει. Αλλά κι εκείνη δεν πήγαινε πίσω γιατί η αντίδρασή της ήταν σχεδόν ίδια:

-Μα τι...Μπόρεσε να ψελλίσει.

Για το λόγο αυτό χωρίς να το καταλάβει ο Neo πήρε πίσω το χέρι του. Κι εκείνη το ίδιο.

-Συγγνώμη...Της είπε τότε προσπαθώντας να δικαιολογηθεί μη έχοντας καταλάβει ακόμα τι είχε γίνει.

-Δεν υπάρχει πρόβλημα. Τον καθησύχασε εκείνη.

-Παρακαλώ κάθισε. Την πρότρεψε τότε κι εκείνη τον ευχαρίστησε και κάθισε με τον ίδιο να ακολουθεί και να της λέει:

-Υπάρχει κάτι που πρέπει να σου πω...Έκανες μεγάλο λάθος όταν είπες ότι είμαι ξεροκέφαλος...Έχω εγωισμό και πείσμα αλλά ξεροκέφαλος δεν είμαι. Απλά δε μου αρέσει να με εκμεταλλεύονται, έχει γίνει πολλές φορές στο παρελθόν και γι αυτό βρίσκομαι εδώ τώρα...Ξέκοψα ότι με κρατούσε πίσω στη χώρα μου κι αποφάσισα να έρθω εδώ να ξαναρχίσω τη ζωή μου από την αρχή.

-Σου ζητώ συγγνώμη γι αυτό. Δεν είχα σκοπό ούτε να σε εκμεταλλευτώ ούτε να σε προσβάλω, η Usagi μού είπε ότι είσαι θερμόαιμος και ανυπόταχτος και μπορώ να το καταλάβω. Και τώρα που το σκέφτομαι ίσως απλά να μην έγινε αυτό που ήθελες με τον τρόπο που ήθελες κι έτσι παρεξηγήθηκες με αποτέλεσμα να θεωρηθεί ότι μπλέχτηκες απερίσκεπτα. Γι αυτό σε ανάγκασαν να φύγεις από το σχολείο σου, εμένα τώρα...Θα με έδιωχναν έτσι κι αλλιώς ακόμα κι αν δεν είχες παρέμβει...Πρέπει όμως κι εγώ να σου πω ότι δεν είμαι σε καλύτερη θέση. Όλα τα αγόρια ειδικά με φοβούνται για κάποιο λόγο και δε με πλησιάζουν, πόσο μάλλον να μου μιλήσουν, αλλά εσύ δεν φοβήθηκες καθόλου ακόμα κι αν η εμφάνισή σου ήταν κάπως απροσδόκητη, γι αυτό μόλις σε είδαν αυτοί έγιναν καπνός. Ας αφήσουμε όμως πίσω μας αυτή τη μέρα δε συμφωνείς; Έτσι κι αλλιώς μας έδιωξαν και τους

δύο οπότε... Όσο απίστευτο κι αν σου φαίνεται κι εγώ για μια νέα ζωή βρίσκομαι εδώ αλλά αυτή τη φορά θέλω να γίνει όμορφα και σωστά.

-Πιστεύω πως αυτή τη φορά θα γίνει. Μου έχει ξανατύχει να κάνω παρέα με άτομα που η αρχή δεν ήταν ιδανική. Έχω μια προαίσθηση πως θα τα πάμε καλά. Ακόμα κι αν αρχικά παρεξηγήθηκαν οι προθέσεις μου, ας κάνουμε το επόμενο βήμα μαζί, ξέρουμε και οι δύο μια ξανθούλα που δεν πρέπει να την στεναχωρούμε.

-Κι εγώ ελπίζω πως θα τα πάμε καλά. Άλλωστε τι έχουμε να χωρίσουμε έτσι δεν είναι; Του απάντησε εκείνη γελώντας. Όσο για την ξανθούλα πρέπει να παραδεχτώ ότι έχει τον τρόπο της με τα λόγια, χωρίς αυτήν είμαι βέβαιη ότι αργά ή γρήγορα θα αλλάζαμε πάλι σχολείο!

-Μια αλλαγή είναι αρκετή θα έλεγα. Είπε τότε αυτός στον ίδιο τόνο.

-Ε βέβαια. Θέλω για άλλο λόγο να κάνω το γύρο της Ιαπωνίας!

-Κι εμένα μου φτάνει που διέσχισα όλη την Ασία.

-Σοβαρά; Από πού ήρθες αλήθεια;

-Ήρθα από την Ευρώπη. Από την Ελλάδα συγκεκριμένα. Και η ιστορία μου δεν είναι και τόσο καλή ξέρεις...

-Τι σου συνέβη;

--Θα σου εξηγήσω αμέσως...Όταν ήμουν 16 χρονών, είχα γνωρίσει ένα κορίτσι. Είχα μαγευτεί από το όμορφο πρόσωπό της και το αδαμάντινο του χαρακτήρα της...Η τουλάχιστον έτσι νόμιζα τότε...Δεθήκαμε όπως κανείς άλλος, με το πέρασμα του πρώτου χρόνου πίστεψα ότι μπορούσαμε να κάνουμε σχέδια μαζί, υπολόγιζα όταν τελειώνα τις σπουδές μου θα μέναμε μαζί επιτέλους και αν όλα πήγαιναν καλά θα παντρευόμασταν. Όλα πήγαιναν καλά μέχρι την άνοιξη, συγκεκριμένα λίγους μήνες πριν τα 18^a γενέθλιά μου...Της είχα αγοράσει ένα δώρο και σκόπευα να της το προσφέρω για να γιορτάσουμε την επέτειό μας, τα τρία χρόνια που ήμασταν μαζί. Όταν έφτασα στο σπίτι της δεν ήταν κανείς, προσπάθησα να τη βρω στο τηλέφωνο αλλά ήταν κι αυτό ήταν απενεργοποιημένο...Μερικές μέρες μετά έπεσε η βόμβα...Εμαθα ότι είχε φύγει μαζί με κάποιον άλλο για ταξίδι χωρίς να ξέρω τίποτα εγώ. Όταν γύρισε από το ταξίδι της ζήτησα το λόγο, φυσικά δεν πήρα απάντηση παρά μόνο μια φτηνή δικαιολογία ότι δεν ένιωθε πια ασφάλεια κοντά μου. Κι εννοούμε οικονομική ασφάλεια φυσικά έτσι; Αυτό ήταν το τελειωτικό χτύπημα...Μερικούς μήνες μετά με κατεστραμμένη την περηφάνια μου και άδειος από κάθε είδους συναίσθημα, έφυγα από τη χώρα κι έτσι έφτασα στην Ιαπωνία...

Ακούγοντας την αφήγηση αυτή, δεν πίστευε στα αυτιά της. Μετά την αρχική της έκπληξη για τη χώρα προέλευσής του και το πόσο μακριά ήταν, στο αμέσως επόμενο λεπτό ένιωσε έναν κόμπο στο λαιμό και κατάφερε να του πει:

-Συγγνώμη...Δεν τα ήξερα όλα αυτά...Τώρα εξηγούνται πάρα πολλά...Όμως σου ζητώ πάλι συγγνώμη γιατί δεν ήθελα να σου επαναφέρω αυτές τις αναμνήσεις...

-Μη φοβάσαι δεν τρέχει τίποτα. Το παρελθόν μου έμεινε πίσω στην πατρίδα μου. Τώρα κοιτάμε μπροστά. Την ηρέμησε εκείνος κι όταν κοίταξε το ρολόι του, είπε με σαρκασμό:

-Μερικά πράγματα δεν αλλάζουν ποτέ έτσι;

-Πράγματι. Του απάντησε γελώντας, όμως το γέλιο κόπηκε απότομα μιας και η ξανθούλα έκανε επιτέλους την εμφάνισή της;

-Συγγνώμη παιδιά. Συγγνώμη που άργησα αλλά έπρεπε επειγόντως να σταματήσω στο Crown Center και σαν να μη μου έφτανε η τεράστια ουρά, είχα κι αυτόν το χαζοβιόλη τον Chiba που με έκανε έξαλλη. Είπε ξεφυσώντας.

-Τι σου είπε αυτή τη φορά; Ρώτησε ο Neo περίεργα.

-Άσε τι να σου λέω τώρα...!!! Αυτός ο τύπος ξέρει πάντα να με βγάζει από τα ρούχα μου!

-Πολύ συχνά όμως δεν πέφτεις πάω σε αυτόν τον τύπο Usagi; Λες και η μοίρα σας θέλει μαζί! Παρατήρησε η Mako.

-Εγώ κι αυτός;!!! Με τίποτα!!! Τι απαίσια μοίρα που θα ήταν αυτή! Της απάντησε τότε φανερά σοκαρισμένη.

-Εγώ πάλι γιατί πιστεύω ότι έχει δίκιο...; Δεν ξέρεις αυτό που λένε ότι οι σχέσεις μίσους είναι και πάθους; Αυτά τα δύο πάνε μαζί συνήθως. Συμπλήρωσε και ο Neo.

-Ααα σταματήστε...!!! Τι έγινε εδώ; Λίγο σας άφησα μόνους και γυρίσατε εναντίον μου; Είπε με παράπονο η Usagi για να ακολουθήσει τρανταχτό γέλιο

Να λοιπόν κάτι ενθαρρυντικό. Η προσπάθεια της επανένωσης στέφθηκε από επιτυχία αλλά ο ίδιος δεν ήταν σε θέση να το χαρεί...Από την αμέσως επόμενη μέρα τα οράματά του έγιναν περισσότερα και πιο έντονα, η κάθε μέρα γινόταν χειρότερη από την προηγούμενη σε σημείο που δεν μπορούσε το πρωί να ξυπνήσει, το βράδυ να μην μπορεί να κοιμηθεί και γενικά το μυαλό του έπαιζε παιχνίδια εμποδίζοντάς τον είτε να σκεφτεί είτε να ενεργήσει. Όλο αυτό το σκηνικό τον είχε καταπονήσει σωματικά και πνευματικά σε σημείο που δεν πήγε σχολείο για μια ολόκληρη εβδομάδα. Για να δικαιολογήσει την απουσία του, διέδωσε ότι έπασχε από ισχυρές ημικρανίες, φυσικά αυτός ο ισχυρισμός έφτασε και στα αυτιά των κοριτσιών που θορυβήθηκαν από αυτήν την απρόσμενη εξαφάνιση κι αποφάσισαν να τον επισκεφθούν στο σπίτι του ώστε να εξακριβώσουν τι ακριβώς συμβαίνει.

Ερχόμενες λοιπόν στο σπίτι του, ο Νεο τις υποδέχτηκε με χαρά και προσφέρθηκε να δειπνήσουν και οι τέσσερις μαζί. Όταν τα τυπικά τελείωσαν, πήρε η Αμι το λόγο:

-Έχει περάσει μια εβδομάδα που δεν σε είδαμε. Ελπίζουμε να μη σου συνέβη κάτι δυσάρεστο.

-Δε θα το έλεγα ακριβώς δυσάρεστο, θα προτιμούσα να πω ότι μου έπεσαν πολλά πράγματα μαζεμένα και δεν ήμουν σε θέση να τα διαχειριστώ. Απάντησε εκείνος.

-Οντως είσαι άρρωστος όπως ακούσαμε να λένε; Τον ρώτησε η Rei.

-Οχι δεν είμαι. Αυτό που ακούσατε για τις ημικρανίες εγώ το διέδωσα σαν δικαιολογία για όταν δεν ερχόμουν. Ο πραγματικός λόγος είναι άλλος και πολύ πιο σοβαρός.

-Τι όμως; Πρέπει να είναι οντως σοβαρός...Να πω την αλήθεια μου φαίνεται λίγο χλωμός...Μήπως δεν κοιμάσαι αρκετά; Τον ρώτησε και η Usagi.

-Αυτό είναι αλήθεια...Τις τελευταίες μέρες δυσκολεύομαι να ξυπνήσω το πρωί και να κοιμηθώ το βράδυ, γενικά το μυαλό μου παίζει παιχνίδια τώρα τελευταία, ελπίζω να μη μου έχει σαλέψει.

-Όταν λες ότι σου παίζει παιχνίδια τι ακριβώς εννοείς; Αν μας πεις ίσως να μπορούμε να βοηθήσουμε. Του πρότεινε η Rei.

-Μπορώ να σας πω. Έχει να κάνει με κάποια οράματα, είναι όμως τόσο ζωντανά...Σαν να συμβαίνουν μπροστά μου, δεν μου έχει ξανασυμβεί κάτι τέτοιο.

-Οράματα ε; Ίσως υπάρχει μια εξήγηση σε αυτό. Είναι συχνό φαινόμενο. Μήπως θυμάσαι κάποιο από αυτά;

-Τις περισσότερες φορές βλέπω μια φιγούρα ενός κοριτσιού...Δεν μπορώ να την ξεχωρίσω αλλά θυμάμαι ότι την βλέπω να στέκεται μπροστά από ένα κάστρο...Έχει μακριά καστανά μαλλιά και πράσινα μάτια...Τα πιο όμορφα μάτια που έχω δει...

Ακούγοντάς το αυτό, τα κορίτσια κοιτάχτηκαν με νόημα μεταξύ τους σαν να ήξεραν κάτι.

-Καστανά μαλλιά και πράσινα μάτια ε...; Μάλιστα. Ίσως αυτό το όνειρο να είναι κάποιος δικός σου που θα θέλει να σε προειδοποιήσει για κάτι. Πρότεινε η Αμι.

-Δε νομίζω...Κανένας στην οικογένειά μου δεν έχει πράσινα μάτια.

-Τότε ίσως να έχει να κάνει με την αποστολή σου. Να είναι κάποιος αγγελιαφόρος. Να θέλει να σε προετοιμάσει για κάτι που θα συμβεί στο μέλλον, συνήθως έτσι λειτουργεί ένα όραμα, είτε σου δείχνει σκηνές από το παρελθόν σου είτε προσπαθεί να σου δείξει τι ενδέχεται να συμβεί στο μέλλον. Επειδή παρά τη μεγάλη σου δύναμη ακόμα δεν πολεμάς, ίσως να είναι ένα είδος προτροπής να ριχτείς κι εσύ στη μάχη.

-Αν σκεφτείς αυτό που είδα χτες το βράδυ μπορεί και να ισχύει...

-Τι είδες ακριβώς; Τη ρώτησε η Usagi.

-Βρισκόμουν σε ένα πεδίο μάχης θυμάμαι. Κάποιο άτομο κινδύνευε και σε μια ύστατη προσπάθεια να την προστατέψω μπήκα μπροστά της και δέχτηκα εγώ τις επιθέσεις με αποτέλεσμα να σκοτωθώ...

-Αν το άτομο που προστάτεψες θυσιάζοντας τη ζωή σου ήταν το ίδιο με προηγουμένως, αυτό σημαίνει ότι είστε συνδεδεμένοι από τη μοίρα να είστε μαζί. Έτσι πιστεύω. Κι από την περιγραφή σου κάπου πάει το μυαλό μου...Ότι μου είχες πει αν θυμάσαι, ισχύει και για σένα. Του ξανάπε κλείνοντάς του το μάτι πονηρά.

-Εννοείς ότι υπάρχει περίπτωση να είμαι ερωτευμένος; Και με τη Makoto; Αυτό αποκλείεται! Ίσα-ίσα που ξέρουμε ο ένας τον άλλο δεν γίνεται αυτό!

-Κι όμως οι μεγάλες αγάπες έτσι προκύπτουν. Πιθανόν να είναι αυτή που θα γιατρέψει την πληγή στην καρδιά σου μια για πάντα!

-Μπορεί. Όμως πρέπει να γνωριστούμε καλύτερα. Δε γίνονται έτσι κι αυτά ακόμα κι αν μιλάμε για κεραυνοβόλο έρωτα! Την έκοψε πάλι ο Νεο.

-Θα γνωριστείτε μη σε ανησυχεί αυτό. Και για τα οράματά σου δε χρειάζεται να φοβάσαι τίποτα. Μπορεί να σε έχουν καταβάλει λίγο αλλά είναι πάντα για να σε βοηθήσουν. Η καινούρια σου ζωή μόλις άρχισε κι εμείς θα είμαστε πάντα δίπλα σου αν μας χρειαστείς, το ξέρεις έτσι δεν είναι; Του είπε και η Ami.

-Ναι το ξέρω...Ευχαριστώ...Απάντησε εκείνος.

-Λοιπόν εμείς τώρα θα πρέπει να φύγουμε. Τη Δευτέρα θα σε περιμένω έτσι; Μη μου κάνεις καμιά λαχτάρα. Ξεκουράσου καλά τώρα και θα τα ξαναπούμε. Τον πρότρεψε η Usagi με αυτόν να ακολουθεί τη συμβουλή της.

Παρόλα αυτά η ξεκούρασή του δεν κράτησε και πολύ. Οι διαβόητες φήμες για τη νύφη-φάντασμα δεν ήταν τόσο φήμες τελικά. Ένα από τα μοντέλα βιτρίνας του μαγαζιού απέκτησε ζωή ως εκ θαύματος και βγήκε για να αναζητήσει τα θύματά της. Δε δυσκολεύτηκε να βρει κάποιο το οποίο αποπλάνησε με ευκολία και τον έκανε σκλάβο της αναγκάζοντάς τον να την κοιτάζει στα μάτια. Ο νεαρός άντρας δεν άργησε να υποκύψει και το σχέδιο συλλογής ενέργειας μπήκε σε εφαρμογή.

Την ίδια στιγμή η Makoto ήταν ακόμα έξω αν και η ώρα ήταν προχωρημένη. Για κακή της τύχη πέρασε ένα ζευγάρι από μπροστά της με αποτέλεσμα να θυμηθεί την τελευταία περιπέτειά της όχι με τόσο ωραίο τρόπο και σκεφτόταν...

«Από τη στιγμή που τον είδα πάλι...Δεν το είχα προσέξει τόσο καιρό αλλά μοιάζει πολύ στο αγόρι που μου ράγισε την καρδιά...»

Ωστόσο αυτές οι σκέψεις διακόπηκαν βίαια από την παρουσία του ίδιου αγοριού από προηγούμενως. Έχοντας υπνωτιστεί πλήρως την πλησίασε και την ανάγκασε επίσης να την κοιτάζει στα μάτια γεμίζοντάς την με ψεύτικες υποσχέσεις.

Το περιστατικό αυτό έκανε τον Νεο να ξυπνήσει απότομα. Σαν να προαισθάνθηκε αυτό που συνέβαινε και πετάχτηκε πάνω ταραγμένος:

«Τι εφιάλτης ήταν αυτός...Κάτι πρέπει να κάνω...» Είπε στον εαυτό του κοιτάζοντας την καρφίτσα με το Δικέφαλο Αετό πάνω στο γραφείο του. Αφού την πήρε στο χέρι του, έκανε στην άκρη τους δισταγμούς του και μεταμορφώθηκε. Ήταν τέτοια η βιασύνη του που δεν έφυγε καν από την πόρτα αλλά πήδηξε από το παράθυρο χωρίς ευτυχώς να πάθει κάτι. Τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε, έφτασε στο πεδίο της μάχης βλέποντας ότι τρεις Πολεμίστριες Sailor ήταν ήδη εκεί αλλά φαινόταν να είναι αργά...Το αγόρι την είχε στριμώξει και της είχε αφαιρέσει σχεδόν όλη της την ενέργεια, γι αυτό αντί να προχωρήσει περισσότερο, προτίμησε να μείνει κρυμμένος και αν περιμένει...

-Δώστε μου όλη σας την ενέργεια...!!! Θυσιαστείτε για το Μεγάλο μας Ηγέτη!!! Ακούστηκε τότε μια φωνή από ψηλά και δεν ήταν άλλος από τη νύφη-φάντασμα.

-Δεν είναι φάντασμα αυτό!!! Είναι δαίμονα;!!! Είπε με τρόπο η Sailor Moon.

-Ανόητες!!! Νομίζετε ότι μπορείτε να με νικήσετε;!!! Είπε τότε το τέρας κι άρχισε να σκορπά μαύρα ροδοπέταλα εμποδίζοντάς τις να δουν μπροστά τους

-Θα το κανονίσω εγώ!!! Κακό πνεύμα Εξαφανίσου!!! Φώναξε η Sailor Mars και οι ιερές φλόγες καθάρισαν την ατμόσφαιρα αλλά ο δαίμονας είχε εξαφανιστεί με σκοπό να αρπάζει τη Mako.

-Δεν μπορείτε να με σταματήσετε!!! Είπε περιπαιχτικά με τον Nephrite να κάνει κι αυτός την εμφάνισή του.

-Εσείς οι θνητοί είστε αξιολύπητοι...Ξεγελιάστε τόσο εύκολα από την εξωτερική εμφάνιση!

Αυτά τα λόγια έφτασαν και στα αυτιά της Makoto, μόλις είχε αρχίσει να συνέρχεται και στο μυαλό της ήρθε πάλι ότι της είχε συμβεί πριν από καιρό. Το αγόρι που της άρεσε τότε, της είχε αποκαλύψει ετεροχρονισμένα ότι είχε κοπέλα αφήνοντάς την στα κρύα του λουτρού για άλλη μια φορά:

-Ωστε όλα ήταν...ένα ψέμα...Είπες...ότι με αγαπούσες...Όλα ήταν ένα ψέμα...Κατάφερε να πει.

-Εσείς οι θνητοί έχετε τόσο μεγάλη εμμονή με την εξωτερική εμφάνιση και αγνοείτε τελείως την πραγματική φύση των πραγμάτων! Τη ειρωνεύτηκε ξανά ο στρατηγός του Σκοτεινού Βασιλείου.

-Είναι αλήθεια...Κανείς ποτέ δε με κατάλαβε...

-Είσαι ανόητη να πιστεύεις σε αδύναμα αισθήματα...

-Είναι ανόητο να αγαπάς και να νοιάζεσαι για κάποιον...; Δεν πρέπει να πιστεύω σε τίποτα πια...; Αναρωτιόταν με την απελπισία να την έχει κυριέψει.

-ΟΧΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ!!! Τον έκοψε η Sailor Moon. Δεν είναι ανόητο να αγαπάς κάποιον!!! Δεν είναι ανόητο να νοιάζεσαι!!! Αυτό μας κάνει ανθρώπους!!! Όλοι έχουμε κάποιον με τον οποίο είναι γραφτό να είμαστε μαζί!!! Κι εσύ έχεις!!! Είμαι σίγουρη ότι είναι εδώ και τα βλέπει όλα!!! Και θα έκανε τη μεγαλύτερη θυσία για σένα!!! Είσαι ευγενική και όμορφη!!! Γι αυτό σε παρακαλώ, πίστεψε σε μένα!!!

Και δεν είχε άδικο...Ο Neo ήταν ακόμα εκεί και άκουσε τα πάντα, παρά το δισταγμό του, ένα χαμόγελο άνθισε στα χείλη του αφήνοντας να εννοηθεί ότι κι εκείνος ένιωθε ανάλογα όσο κι αν ήθελε να το κρύψει.

-Αρκετά!!! Κλείστε το στόμα σας επιτέλους!!! Είπε με θυμό ο δαίμονας και χρησιμοποιώντας τις δυνάμεις του, τις ακινητοποίησε και τις τρεις ξεχνώντας όμως κάτι τελευταίο:

-Τώρα θα δεις...!!! Θα σου δείξω τι μπορεί να κάνει ένα ερωτευμένο κορίτσι!!! Είπε με αποφασιστικότητα η καστανή και πιάνοντάς την από το χέρι, την πέταξε στην άλλη πλευρά ελευθερώνοντας τον εαυτό της.

-Είμαι ακόμα εδώ! Θα δεις τι μπορώ να...!!!

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρότασή της όμως με τα πυρά του Nephrite να την χτυπούν κατευθείαν κάνοντάς την να χάσει για λίγο την ισορροπία της.

-Αν δεν τρέξεις να σωθείς, τότε πολύ απλά θα σε σκοτώσω. Της είπε έπειτα.

Εκείνη όμως δεν έκανε βήμα πίσω και η δεύτερη ριπή την πέτυχε στο χέρι χωρίς να τη ρίξει ακόμα κάτω αλλά την εξασθενούσε αισθητά.

-Πονάς έτσι; Πού είναι η αγάπη σου τώρα;!!! Συνέχισε να την ειρωνεύεται και να τη σφυροκοπά σημαδεύοντας τα πόδια της αυτή τη φορά.

-Τώρα γιατί δεν τρέχεις να σωθείς; Και συνέχισε στον ίδιο ρυθμό γονατίζοντάς την τώρα.

-Τώρα δεν μπορείς να τρέξεις; Κρίμα που τα παρατάς τόσο εύκολα...Της είπε πάλι και με την τελευταία βολή του την ξάπλωσε κάτω λέγοντας:

-Είσαι ανόητη αν νόμιζες ότι θα σε άφηνα να σταθείς μπροστά μου...!!! Εμπρός!!!

Παρακάλα με να σε αφήσω να ζήσεις! Κοίταξέ με και ζήτα μου να σε λυπηθώ...!!!

-Ποτέ!!! Προτιμώ να με σκοτώσεις καλύτερα...!!! Του αντιγύρισε όσο ήταν ακόμα κάτω αλλά η κατάστασή της, της απαγόρευε να κάνει την παραμικρή κίνηση.

-Θα πάρεις αυτό που σου αξίζει!!! Όποιος αψηφά το Σκοτεινό Βασίλειο συναντά το χαμό του!!! ΠΕΘΑΝΕ!!!

Η τελευταία βολή θα ήταν και η θανατηφόρα...Όμως...Μια τεράστια σκιά μπήκε μπροστά της και δέχτηκε εκείνη την τελική επίθεση, όταν άνοιξε τα μάτια δεν πίστευε αυτό που έβλεπε...Ο ίδιος ο Neo είχε μπει μπροστά και χωρίς να θέλει να υπερασπίσει τον εαυτό του, την δέχτηκε όπως ήταν με αποτέλεσμα να κάνει μερικά βήματα πίσω και κρατώντας το στήθος του, αφού έφτυσε αίμα πρώτα, σωριάστηκε μπροστά της και μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων...

Τα πάντα είχαν συμβεί σε κλάσματα δευτερολέπτων αλλά ο χρόνος έμοιαζε να είχε παγιδευτεί μέσα σε μια στιγμή. Ένωσε το σώμα της να μουδιάζει από πάνω μέχρι κάτω, να μάτια της με έκδηλο το τρόμο και την έκπληξη είχαν παγώσει σε ένα θέαμα το οποίο αδυνατούσε να πιστέψει:

-Neo...!!! Μόλις και μετά βίας κατάφερε να ψελλίσει το όνομά του γονατίζοντας την ίδια στιγμή στο πλάι του προσπαθώντας να δει αν ήταν ακόμα ζωντανός, ένωσε τα χέρια της να τρέμουν όταν τα ακούμπησε στους ώμους του.

-Αφησέ τον...σε μένα...!!! Θα τον...κανονίσω...!!! κατάφερε να πει σφίγγοντας τις γροθιές του και καταφέρνοντας να σταθεί ξανά όρθιος. Με όση δύναμη του είχε απομείνει, τα κατάφερε αλλά ήταν αδύνατον γι αυτόν να κάνει την οποιαδήποτε κίνηση...Με το αριστερό χέρι να κρατάει το στήθος του χάνοντας συνεχώς αίμα και το δεξί σφιγμένο σε γροθιά, μαχόταν να σταθεί πάλι στα πόδια του αλλά μάταια. Φτύνοντας αίμα από το στόμα κι επανερχόμενος στην κανονική του μορφή, έκανε μόνο ένα βήμα πίσω, σωριάστηκε ξανά στο έδαφος χάνοντας για τα καλά τις αισθήσεις του.

-Μίλησέ μου σε παρακαλώ!!! Γιατί...Γιατί έπρεπε να το κάνεις αυτό...!!! Γιατί για χάρη μου...;!!! Με κάθε της λέξη ένιωθε έναν ανεξήγητο πόνο να βασανίζει την καρδιά της, πόνος γνώριμος αλλά και πρωτόγνωρος ταυτόχρονα.

Τα θολά δάκρυα που έπνιγαν τα βουρκωμένα μάτια της μετατράπηκαν σε λεπτούς διάφανους χείμαρρους διασχίζοντας το πρόσωπό της χωρίς να σταματούν, δεν μπορούσε να τα ελέγξει μα ούτε και να τα σταματήσει η ίδια...

Τα κορίτσια που βρίσκονταν πίσω τους αδυνατούσαν να διαχειριστούν αυτήν την κατάσταση κρατώντας με δυσκολία σε απόσταση το στρατηγό του Σκοτεινού Βασιλείου, ξαφνιάστηκαν από αυτό που θα ακολουθούσε:

Η Makoto μαζεμένη σαν μωρό πάνω από το προσκεφάλι του είχε αφήσει τον εαυτό της να ξεσπάσει:

Μια μικρή διάφανη σταγόνα κατέληξε στο μέτωπό του κι εκείνη λες και το σώμα της κινήθηκε μόνο του, έγειρε προς εκείνον φιλώντας απαλά το σημείο που άφησε η διάφανη σταγόνα. Με αυτή της την κίνηση ένιωσε την καρδιά της να χτυπά τόσο ασυνήθιστα δυνατά, τα μάτια τις είχαν ανοίξει διάπλατα καθώς σαν δυνατό φως έρχονταν σκηνές μία προς μία. Εικόνες γνώριμες που τις ήξερε πολύ καλά, η καρδιά της το φώναζε με όλη της τη δύναμη. Ήταν αναμνήσεις μιας ζωής, μιας ζωής ευτυχισμένης, γλυκιάς σαν το μέλι αλλά επίσης και οδυνηρές και αβάσταχτες σαν δίκικο μαχαίρι.

Ξαφνικά ένα φως απλώθηκε και φώτισε τη σκοτεινή αυτή νύχτα και στο μέτωπο της καστανής κοπέλας με τα δακρυσμένα μάτια σχηματίστηκε ένα βαθυπράσινο σύμβολο που έμοιαζε με τον αριθμό 4!

-Mako!!! Φώναξε έκπληκτη η Sailor Moon.

-Δεν μπορεί! Είναι μία από εμάς!!! Συνέχισε και ο Άρης και την ίδια στιγμή ένα πράσινο στυλό έπεφτε από τον ουρανό στο χέρι της, χωρίς να χάσει καιρό το άρπαξε και το επόμενο βήμα έγινε:

-ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΔΙΑ!!! ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕ ΜΕ!!!

Λέγοντας αυτά αμέσως το σώμα της τύλιξαν κεραυνοί από την κορυφή μέχρι τα νύχια και με μαγικό τρόπο εμφανίστηκε πάνω της μια ναυτική στολή που την αποτελούσε πράσινη φούστα, ροζ κορδέλα μπροστά στο στήθος και πίσω στη μέση συνοδευόμενα από πράσινες μπότες με κορδόνι και μια τιάρα στο μέτωπό της με ένα πράσινο κόσμημα στο κέντρο της...Η Sailor Jupiter μόλις είχε εμφανιστεί για πρώτη φορά!

-Είμαι η πολεμίστρια της αγάπης και του θάρρους!!! Η Sailor Jupiter!!! Αν σταθείς στο δρόμο μου θα σε κάνω να το μετανιώσεις!!!

Αυτά ήταν τα πρώτα της λόγια μετά τη μεταμόρφωση με τον Nephrite να μην πιστεύει στα μάτια του:

-Να πάρει!!! Είσαι κι εσύ Πολεμίστρια Sailor!!!

-Δε θα σε συγχωρήσω ποτέ γι αυτό!!! Στάθηκες εμπόδιο στη μοίρα μου και τώρα θα το πληρώσεις ακριβά!!! ΤΥΦΩΝΑΣ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ!!! Φώναξε και τα ροζ ροδοπέταλα ξεχύθηκαν εναντίον αυτού και του δαίμονα. Δεν ήταν όμως συνηθισμένα ροδοπέταλα, ένα από αυτά πέρασε από πολύ κοντά του και έσκισε τη στολή του.

-Τι στην ευχή είναι αυτό...!!! Δεν μπορώ να κουνηθώ...!!! Παρατήρησε με τρόμο.

Όμως δε σταμάτησε εκεί. Η συνέχεια ήταν ακόμα πιο εντυπωσιακή:

-Δία πλανήτη μου Φέρε την καταιγίδα!!! Κάνε την αστραπή να χτυπήσει!!!

Λέγοντας αυτά, μια μικρή αντένα σηκώθηκε από την τιάρα κι άρχισε να συγκεντρώνει ηλεκτρισμό για την τελική επίθεση:

-ΕΠΙΘΕΣΗ ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ!!! Αναφώνησε και οι φωτεινές της αστραπές στόχευσαν και κατέστρεψαν εντελώς τη νύφη αναγκάζοντας τον Nephrite να υποχωρήσει επιστρέφοντας νικημένος στη βάση του. Με τη νίκη αυτή, όλη η ενέργεια που είχε κλαπεί μέχρι τώρα, επέστρεψε στα άτομα που την είχαν χάσει.

Τώρα που τελείωσαν όλα ήταν καιρός για μια εξομολόγηση:

-Το αγόρι που είχα αγαπήσει μου ράγισε την καρδιά κι έτσι δεν μπορούσα να μείνω στο παλιό μου σχολείο. Όμως ήταν μια μεγαλύτερη προτροπή που με οδήγησε με έρθω εδώ. Κάτι περισσότερο από ένα απλό ρομάντζο με περίμενε εδώ... Αυτό είναι ου μου είπε ο άνεμος...

-Ναι. Είσαι ο φύλακας του μεγαλύτερου πλανήτη! Η Sailor Jupiter. Της είπε η Mercury.

-Και το ρομάντζο αυτό σου έσωσε τη ζωή μόλις τώρα... Συμπλήρωσε και η Sailor Moon.

-Ωχ όχι...!!! Πρέπει κάτι να κάνουμε...!!! Αν δε βιαστούμε... μπορεί να...!!! Προσπάθησε να πει η Mako έχοντας βουρκώσει μη θέλοντας να σκέφτεται ότι έχει ήδη φύγει από τη ζωή.

-Δία... Εννοώ Mako, άφησέ το σε μένα. Την ηρέμησε τότε η Sailor Moon και με μια κίνηση του χεριού της εμφανίσε το θρυλικό Ραβδί του Φεγγαριού. Χωρίς να χάσει καιρό τον πλησίασε κι έσκυψε από πάνω του. Ευτυχώς ήταν ακόμα ζωντανός και η εστιασμένη ενέργεια του ραβδιού τον κάλυψε και σταδιακά θεράπευε τια τραύματά του με επιτυχία, μερικά λεπτά αργότερα το χέρι του άρχισε να κινείται και τα μάτια του άνοιξαν με τον ίδιο να σηκώνεται προς ανακούφιση όλων.

-Τι στο...! Ελπίζω να μην είμαι νεκρός... Ήταν τα πρώτα του λόγια.

Ακούγοντάς τον να μιλάει ξανά, τα κορίτσια ένιωσαν για τα καλά την ανακούφιση να ζωγραφίζεται στα πρόσωπά τους, εκτός από μία που δε χαμογελούσε αλλά έκλαιγε ταυτόχρονα:

-Ηλίθιε...!!! Τόσο πολύ βιαζόσουν να φύγεις;!!! Κατάφερε τελικά να του πει στο ίδιο ύφος πάντα.

-Εσύ ήσουν έτοιμη να μας πεις αντίο... Της απάντησε εκείνος ψύχραιμα. Είσαι εντάξει τώρα; Φοβήθηκα ότι είχα αργήσει...

-Μια χαρά είμαι! Δεν έπρεπε να κάνεις κάτι τόσο επικίνδυνο!

-Έπρεπε... Με κάλεσε η μοίρα μου κι εγώ απάντησα. Είσαι μέρος της κι αυτό δεν μπορεί να το αλλάξει κανείς.

-Είναι παράξενο αλλά... και η δική μου το ίδιο μου λέει... Του απάντησε έχοντας κοκκινίσει ελαφρά.

Πριν συνεχίσει αυτό που άρχισε, ο Neo έστρεψε πρώτα το βλέμμα της προς την Usagi και της είπε:

-Sailor Moon... Δε θα ξεχάσω ότι μου έσωσες τη ζωή σήμερα... Θα σου είμαι αιώνια ευγνώμων.

-Δε χρειάζεται! Είμαστε φίλοι έτσι δεν είναι; Κι εσύ το ίδιο θα έκανες! Του απάντησε τότε εκείνη στον γνωστό της χαρούμενο τόνο.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του και γύρισε πάλι προς τη Mako:

-Τα οράματά μου με έφεραν σε σένα... Εσύ ήσουν το κορίτσι με τα πράσινα μάτια που είδα στα όνειρά μου... Τώρα το ξέρω... Ήταν γραφτό οι ζωές μας να διασταυρωθούν... Mako... Της είπε αποκαλώντας την για πρώτη φορά έτσι αφήνοντας να εννοηθεί ότι ο σκοπός του ήταν πολύ σοβαρός.

-Πριν από λίγο... Είδα κι εγώ κάποια ξεκάθαρα οράματα... Τόσο καιρό ήταν θολές και αόριστες εικόνες μα τώρα ξέρω... Ξέρω τι είδα! Του απάντησε Εκείνη τότε κι αυτός ορμώμενος μόνο από την καρδιά του, έτρεξε και την πήρε στην αγκαλιά του σφίγγοντάς την όσο πιο πολύ μπορούσε πάνω του και παίζοντας με τα μαλλιά της ενώ τα κορίτσια προσπαθούσαν να ελέγξουν τη συγκίνησή τους.

Όταν το κλίμα αποφορτίστηκε κάπως, ο Neo αισθάνθηκε την ανάγκη να τους πει μερικά πράγματα:

-Κορίτσια θα ήθελα λίγο από το χρόνο σας για να με ακούσετε... Αυτά που έχω να σας πω είναι πολύ σπουδαία.

-Τι είναι; Τον ρώτησε η Sailor Mercury.

-Από τη στιγμή που πήρα τις δυνάμεις μου, έχω πολεμήσει μόνο μια φορά ως τώρα. Θυμάσαι έτσι Sailor Moon;

-Πώς μπορώ να το ξεχάσω... Του απάντησε εκείνη.

-Όμως δεν μπορώ ακόμα να σας βοηθήσω ακόμα κι αν οι δυνάμεις μου έχουν ξεκλειδωθεί.

-Μη φοβάσαι τίποτα. Δεν υπάρχει λόγος να πιέζεσαι, όλα θα γίνουν όπως πρέπει τη σωστή στιγμή. Τον καθησύχασε η Usagi τότε.

-Σωστά. Ακόμα δεν ξέρουμε τι αντιμετωπίζουμε κι έτσι οφείλουμε να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί. Συμπλήρωσε και η Ami.

-Εκτιμώ την κατανόησή σας κορίτσια. Θέλω όμως να θυμάστε αυτό. Αν ποτέ φτάσετε σε οριακό σημείο, να ξέρετε ότι μπορείτε να βασιστείτε στη βοήθειά μου, όπως κι αν είμαι, ότι κι αν κάνω θα σας βοηθήσω. Ξέρω ότι η ώρα μου δε θα αργήσει κι ότι θα πολεμήσουμε πολύ δυνατότερους εχθρούς πλάι-πλάι. Μέχρι τότε όμως να ξέρετε πως αν χρειαστείτε τη βοήθειά μου θα την έχετε!

-Δώσε χρόνο στον εαυτό σου και μην ανησυχείς για τίποτα. Προετοιμάσουν όπως νομίζεις και όλα θα γίνουν όπως πρέπει τη σωστή στιγμή! Τον διαβεβαίωσε και η καλή του.

-Σιγά-σιγά θα δυναμώσουμε όλοι! Κι εσύ το ίδιο. Ένωσα τη μεγάλη σου δύναμη από την πρώτη στιγμή που σε είδα. Δύναμη θεϊκή και ασταμάτητη. Ολοκλήρωσε και η Rei.

Τελειώνοντας όλη η ομάδα έδωσε τα χέρια με την Sailor Moon να το απλώνει πρώτη και να λέει:

-Πρώτα απ' όλα καλώς ήρθες Sailor Jupiter! Είμαι τόσο χαρούμενη που είσαι μια από εμάς Mako. Και δεύτερον ας βάλουμε όλοι τα δυνατά μας. Όταν είμαστε ενωμένοι μπορούμε να κάνουμε θαύματα!

-Ορκίζομαι να κάνω ότι μπορώ. Είπε κι εκείνος ακολουθώντας μαζί με τις υπόλοιπες.

«Τώρα έχω διπλό κίνητρο για να αγωνιστώ...» Σκεφτόταν καθώς τα μάτια του είχαν καρφωθεί στα δικά της με εκείνη να του ανταποδίδει με μια δική της γλυκιά ματιά κι ένα ακόμα πιο γλυκό χαμόγελο.

Αποχωρώντας η Usagi φρόντισε να κάνει μερικά από τα γνωστά της αστεία λέγοντας στον Neo:

-Πρόσεχε μόνο μεγάλε... Άκουσα να λένε ότι το τελευταίο αγόρι που είχε η Mako, το έβαλε στο φούρνο. Πρόσεχε πολύ!

Ακούγοντάς το αυτό ο Neo ξεροκατάπιε κι έβηξε τρομαγμένος κοντεύοντας να πνιγεί με τη Makoto να το παρατηρεί και να της λέει γελώντας:

-Πάλι αυτό του είπες; Μην τον τρομάξεις έτσι και τον χάσω ακόμα δεν τον βρήκα! Της είπε πάντα μπουκωμένη στα γέλια και τα κορίτσια να γελούν ακόμα περισσότερο με τις αντιδράσεις αυτές.

Με τον τρόπο αυτό ξεκίνησε κάτι όμορφο...Κι όσο ο καιρός περνούσε γινόταν ομορφότερο. Αυτό το όνειρο ήταν προορισμένο να κρατήσει αιώνια με τους δύο να ερωτεύονται ο ένας τον άλλο όλο και περισσότερο καθώς σιγά-σιγά ανακάλυπταν ο ένας για τον άλλο όλα τα μυστικά τους φτάνοντας στο συμπέρασμα ότι τελικά αυτοί οι δύο αλληλοσυμπληρώνονταν, λίγο καιρό αργότερα τα μέλη της ομάδας ανξήθηκαν κατά ένα διότι έκανε την εμφάνισή της η παλαιότερη και πιο έμπειρη από τις Πολεμίστριες Sailor, ήταν ακόμα μια ξανθούλα με μακριά μαλλιά και υπέροχα γαλάζια μάτια, την έλεγαν Minako Aino και ήταν κάποτε γνωστή με το κωδικό όνομα "Sailor V" αλλά τώρα εμφανίστηκε χωρίς να κρύβει πια το πρόσωπό της και ονομαζόταν πλέον Sailor Venus. Αυτή η προσθήκη έκανε την ομάδα πιο δυνατή και της έδωσε ακόμα μεγαλύτερη εμπειρία. Από την πλευρά του ο Neo λίγους μήνες μετά εγκατέλειψε το σχολείο μιας και έγινε δεκτός από μια μεγάλη εταιρία λογισμικού η οποία παρατήρησε τις ικανότητές του στην πληροφορική και τον ενέταξε στο δυναμικό της, με γρήγορους ρυθμούς ανέβαινε στην ιεραρχία και σε ηλικία μόλις 20 ετών είχε υψηλή θέση στο τμήμα υπολογιστών αλλά και πωλήσεων.

Αυτό φυσικά δεν τον απέσπασε από την προετοιμασία του. Κρατώντας το λόγο του πρόσφερε πάντα τη βοήθειά του όταν τα κορίτσια τον χρειάζονταν, ειδικά σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, κατάφερνε να εξολοθρεύσει πολλούς από τους εχθρούς κι όταν έφτανε η ώρα της τελικής αναμέτρησης, ήταν ο πρώτο που ριχνόταν στο πεδίο της μάχης με δυσάρεστα αποτελέσματα όμως γιατί δεν ήταν ακόμα έτοιμος για αυτό. Ευτυχώς βέβαια πάντα επανερχόταν πίσω στη ζωή όταν η Sailor Moon τελείωνε με επιτυχία τη διαμάχη. Ωστόσο όλες αυτές οι περιπέτειες ήταν ανεκτίμητα μαθήματα γι αυτόν και 4 χρόνια αργότερα ήταν έτοιμος κι έχοντας ανακαλύψει ότι διέθετε τη μοναδική ικανότητα να γίνεται ακόμα πιο δυνατός όταν πολεμάει και ιδιαίτερα όταν φτάνει στα πρόθυρα του θανάτου.

Έτσι ξεκινούν πάντα τα όνειρα...Από εκεί που δεν τα περιμένεις μπορείς να βρεθείς σε ένα...Το τι θα ακολουθήσει εξαρτάται καθαρά από σένα αν θα είναι κάτι όμορφο ή αν θα καταλήξει σε εφιάλτη...Στην περίπτωση μας το όνειρο αυτό μόλις ξεκινούσε και φαινόταν να είναι μακρύ και υπέροχο...